

Wanda schreef een boek over haar dochter

***‘Soms kon ik niet verder schrijven.
Dan kwam het volle besef van dat
enorme gemis op me af’***

“Mam, ik bel je zo terug.” Het waren de laatste woorden die Wanda Beemsterboer, vriendin van Margriet-columnist Marjan van den Berg, op zaterdag 2 december 2006 van haar dochter Nadine hoorde. Niet veel later werd Nadine vermoord door haar ex-vriend. Met 36 messteken. Marjan van den Berg vertelt.

Zondagochtend ging de telefoon. Jacques belde. Er is iets ergs met Nadine. Iets heel ergs. Alle vrienden, kennissen en familie kwamen samen. We keken verbijsterd naar de foto's aan de wanden die herinnerden aan de dagen dat alles goed was. We wiegden Wanda in onze armen. We streelden Jacques over zijn rug. We kusten Jacqueline, zusje zonder zusje. Want Nadine, twintig jaar pas, zo jong en zo vol belofte, was dood. Vermoord. Door haar ex-vriend. Nu, bijna vier jaar later, ligt er een boek op tafel: 'Mam, ik bel je zo terug'. Oude vriendinnen zijn we, Wanda en ik. We deelden veel. We lachten, aten samen, en we toostten op leven en geluk. Dit verdriet kan ik niet met haar delen. Ik kan alleen maar tegenover haar zitten en luisteren. Tussen ons in ligt haar boek en we glimlachen naar de foto van Nadine, die ons vanaf de kaffeezaal straalt.

'Ik zat in de sauna, helemaal ontspannen. Ineens komt er een meisje binnen. Precies Nadine. Het knalde erin. De tranen stroomden over mijn wangen'

“Schrijven om te verwerken. Dat zou je bijna denken, hè? Ach, sommige stukken van het boek hebben misschien wel therapeutisch gewerkt. Er was zo veel uit mijn herinnering verdwenen, diep weggestopt. Die dag na haar dood bijvoorbeeld, met de hele kamer vol vrienden, daar kan ik me niets van herinneren. Later hoorde ik dat mijn moeder de hele tijd naast me heeft gezeten. Als een poortwachter. Soms kon ik niet verder schrijven. Dan kwam het volle besef van dat enorme gemis op me af. En dan klapte ik mijn laptop dicht. Ik heb me geprobeerd voor te stellen hoe ze daar stond op die fatale dag. Voor de deur van die flat, waarachter hij haar opwachtte. Dat is te erg. Te erg. En toen ik me herinnerde hoe wij haar later zagen. Met dat verband om haar hals om de wond te verbergen, omdat hij haar nekje had doorgesneden. Daar wil je niet aan denken. Toch, als je het verdriet niet toelaat, word je ziek. Daar ben ik van overtuigd. Maar je kunt het niet ineens toelaten. Dat moet bij beetje. Heel gedoseerd. En in het openbaar heb ik altijd een beschermend

laagje om me heen. Niemand hoeft me te zien huilen. Toch, verdriet overvalt je soms. Ik zat in de sauna, helemaal ontspannen. Ineens komt er een meisje binnen. Heel tender. Precies Nadine. Het knalde erin. De tranen stroomden over mijn wangen. Tot nu toe wordt de pijn niet minder. Dat hoeft ook niet. Die pijn hoort bij dat enorme gemis. En verwerken is zo'n raar woord. Maar 'het een plekje geven' is nog vreemder. Waar zit dat plekje? Geen idee.”

Ze staat rechtop in de wereld. Ze is sterk, mijn vriendin. Ik heb daar zo'n bewondering voor. Dat spreek ik hardop uit. Dat heb ik de afgelopen vier jaar van haar geleerd: je kunt nooit te veel zeggen dat je van iemand houdt. En je moet koesteren wat je hebt. Want er kan zomaar een moment

komen dat je wereld in elkaar stort. Dan zijn herinneringen kostbaar.

“Ja. Ik doe veel met mijn verdriet. Uit levensbehoud. Want als je niets doet met je verdriet, doet je verdriet iets met jou. Wat er na haar dood gebeurde, had een sneeuwbaaleffect. Het begon met het besluit naar de kerk te lopen waar we afscheid van haar zouden nemen. Waarom zouden we daar geen stille tocht van maken? Het werd een ode aan Nadine en een geluidloze schreeuw tegen zinloos geweld. Daarna kwam er de dvd *Nadine, inspired by you*, gemaakt door vrienden met wie Nadine danste en muziek maakte. Dat leverde geld op, dus we besloten een stichting op te richten om daarmee iets zinvol te doen. De *Nadine Foundation* was geboren. Uiteindelijk zetten we al die stappen om haar dromen uit te laten komen. Dromen van een betere wereld. Hiermee laten we haar voortleven. Eigenlijk accepteren we gewoon nog steeds niet dat ze dood is. Ik weet niet waar mijn kracht vandaan komt. Weet je nog de dag van de zitting? We kwamen met fami-

lie en vrienden samen in een restaurant dicht bij de rechtbank. Daar heb ik pas het dossier gelezen. Toen las ik ook het aantal messteken waarmee hij haar heeft vermoord. Ik dacht zes. Het waren er 36. Daar werd ik zo misselijk van. Dat was zo erg. Maar onze advocaat vond het belangrijk dat we het zouden lezen. We zouden het op de zitting immers toch te horen krijgen. Nu waren we tenminste voorbereid. In de rechtszaal vond ik het zo moeilijk om met hem in één ruimte te zijn. Ik wilde niet dezelfde zuurstof inademen als de moordenaar van mijn kind. En daar zat-ie. Zo klein, zo nietig. Hij barstte in snikken uit. Hoe kan dat? Ik dacht: waar zijn we in terechtgekomen? Maar ik heb blijkbaar gewoon doorgeademd en na afloop van de rechtszaak, vijf lange uren, hebben we zelfs de pers te woord gestaan. Alle drie. Rechtop en sterk. Voor Nadine, want zij kon het niet meer zeggen. Die kracht heb je dan gewoon.”

'Als je het verdriet niet toelaat, word je ziek. Maar je kunt het niet ineens toelaten. Dat moet bij beetje. Heel gedoseerd'

Ze is vaker ziek, mijn sterke vriendin. In haar boek schrijft ze dat ze nu weet wat het betekent om ziek te zijn van verdriet. Maar ze spreekt. Ze schrijft. Ze voert actie. Want er is veel te doen om de positie van slachtoffers te verbeteren. En om toekomstige slachtoffers te waarschuwen.

“Sinds 2005 is er spreekrecht. Nabestaanden mogen iets zeggen tijdens de rechtszaak. Dat hebben wij gedaan. Jacques, Jacqueline en ik. Alle drie. Officieel mag maar één lid van het gezin iets zeggen. De *Stichting Aandacht Doet Spreken* probeert daar iets aan te veranderen en daar zetten wij ons ook voor in. Want als je dat vergelijkt met alle aandacht en tijd en hulp die de dader krijgt! Wij gingen op een goed moment naar een psychotherapeut omdat we bang waren dat we gek werden van verdriet. Meteen daarna lag er een rekening in onze brievenbus. Eigen risico. De dader heeft twaalf jaar en tbs gekregen. Die tbs begint als hij er tweederde van zijn staf op heeft zitten. Dat heeft de rechter ons beloofd. Want destijds begon de behandeling al na eenderde van de straf.

Sinds 2009 heeft staatssecretaris Albayrak dat veranderd in tweederde. Om vooral de slachtoffers te beschermen. Want zodra de tbs begint, mag de dader op proefverlof. Dat maakt deel uit van de behandeling. Dan kan je hem dus zomaar op straat tegenkomen. Hij gaat na acht jaar in behandeling. En er zijn alweer bijna vier jaar voorbij. Hij zit al op de helft. Dat gaat snel, hè?”

De dader zou over vier jaar zomaar naast ons kunnen zitten. Aan dat lege tafeltje in het restaurant. Hij zou kunnen oversteken, terwijl wij samen in de auto zitten, voor een rood stoplicht. Dan zou ik wijzen. Is dat niet...?

“Er is een brief. Ja. Van hem. *Slachtoffer in beeld* benaderde ons. Dat is een initiatief van *Slachtofferhulp Nederland*. We hebben de dader op hun aanraden

Mam, ik bel je zo terug, Wanda Beemsterboer-Avenarius, Uitgeverij Kosmos, ISBN 978902154 8883, € 19,95

interview: marjan van den berg.
fotografie: iris planting/studio5982.
styling: birgitta gadellaa.
visagie: carmen zomers.
haar & make-up: carmen zomers.
m.m.v. the barn (kleding).

Het is even stil. Dan haalt Wanda diep adem en zegt: “Maar ik heb niet vergeven. Ik ben Nadines moeder. Diep van binnen ben ik razend. Elke vorm van aandacht voor hem is te veel. Het gaat niet om hem. Het gaat om Nadine. Alleen om Nadine.”